

Sonetul credinței

Felix

Prin vălul întrebărilor, confuz,
Pătrunde a cunoașterii etravă
Icnind, nesățioasă și bolnavă,
Luptând cu al misterelor refuz.

Țâșnind cu-a supozițiilor lavă
Percepe limitarea ca abuz,
Și-n ceața orizontului obtuz
Se-mbată de-a-ngânfării ei otravă.

Dar zarea are altă transparentă,
Purtând al certitudinii trofeu
Sculptat de a luminii chintesență,

Când curgerea dintr-un divin nucleu
Ne umple de-o magnifică valență:
Credința neclintită-n Dumnezeu!

Simion FelixMarțian